

В ЦЕЛТА
(Off-Campus 4)

Copyright © 2016. THE GOAL by Elle Kennedy
The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*
© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*
© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3892-0

В ЦЕЛТА ЕЛ КЕНЕДИ

Превод от английски:
Цветана Генчева

1

Сабрина

– По дяволите. По дяволите. По дяволите. По дяволитее. Къде са ми ключовете?

Часовникът в тесния коридор ми показва, че имам петдесет и две минути, за да мина едночасовото разстояние и да пристигна навреме на партито.

Проверявам си отново чантата, но не са вътре. Проверявам на различни места. В гардероба? Не. В банята? Току-що бях там. В кухнята? Може би...

Тъкмо се каня да се въртна, когато чувам дрънчене на метал зад себе си.

– Това ли търсиш?

Пълно презрение се загнездва в гърлото ми, когато се обръщам и влизам в хола, който е толкова малък, че петте остарели мебели – две масички, една лежанка, едно канапе и един стол – са притиснати заедно като сардини в консерва. Буцата плът на канапето размахва ключовете във въздуха. Въздишам с раздражение, а той ми се ухилва и ги пъхва под задника си, облечен в анцуг.

– Ела и си ги вземи.

Прокарвам ръка по изправената си коса, преди да пристъпя към пастрока си.

– Дай ми ключовете – настоявам.

Рей ме оглежда от глава до пети.

– Леле, че си готина тази вечер. Станала си готино парче, Рина. Двамата с теб трябва да оправим тази работа.

Не обръщам внимание на месестата ръка, която покрива слабините му. Не познавам друг мъж, който толкова си пада да опипва собствените си висулки. В сравнение с него анимационният герой Хоумър Симпсън е истински джен-тълмен.

– Двамата с теб не съществуваме един за друг. Така че хич не ме поглеждай и не ме наричай Рина. – Рей е единственият човек, който някога ме е наричал така, а аз ненавиждам това име. – Хайде, дай ми ключовете.

– Вече ти казах – ела и си ги вземи.

Със стиснати зъби пъхвам ръка под тлъстия му задник и опипвам, за да намеря ключовете си. Рей пъшка и се гърчи като противно лайно, не че е нещо друго, докато ръката ми най-сетне не попада на метал.

Измъквам ключовете и се врътвам към вратата.

– Какво толкова? – подвиква подигравателно той. – Не сме роднини, така че няма и помен от кръвосмешение.

Спирам и използвам трийсет секунди от безценното си време, за да го зяпна в недоумение.

– Ти си ми пастрок. Ожени се за майка ми. Освен това... – преглъщам надигналата се в гърлото ми горчилка – сега спиш с Нана. Така че изобщо не става въпрос дали сме роднини, или не. Проблемът е, че си най-противният тип на планетата и мястото ти е в затвора.

Лешниковите му очи потъмняват.

– Внимавай какви ги плещиш, госпожичке, или някой ден ще вземе да се прибереш и вратата ще се окаже заключена.

Все тая.

– Плащам една трета от наема – напомням му аз.

– Може да се окаже, че ще плащаш повече.

Той насочва отново вниманието си към телевизора и аз отделям нови ценни трийсет секунди, за да фантазирам как го фрасвам по главата с чантата си. Струва си.

В кухнята Нана е седнала на масата, пуши цигара и чете брой на „Пийпъл“.

– Ти видя ли? – възкликва тя. – Ким Кардашиян отново е гола.

– Браво на нея. – Грабвам си якето от облегалката на стола и се отправям към вратата на кухнята.

Вече съм разбрала, че е по-безопасно да излизам от къщата през задната врата. Обикновено има улични гамени, които се събират пред тесните къщи на смотаната ни бедняшка улица в смотаната, бедняшка част на Южен Бостън. Освен това колите са паркирани зад къщата.

– Чух, че Рейчъл Бъркович е надула корема – отбелязва Нана. – Трябваше да направи аборт, но това противоречи на религията им.

Стискам отново зъби и се обръщам към баба. Както обикновено, тя е с раздърпан халат и пухкави розови чехли, но боядисаната ѝ в русо коса е изпипана до съвършенство, лицето е с тежък грим, макар тя рядко да излиза.

– Тя е еврейка, Нана. Не мисля, че противоречи на религията ѝ, но дори да е така, изборът си е неин.

– Сигурно иска онези допълнителни ваучери за храна, които дават на хората с ниски доходи – решава Нана и издухва продължително дим към мен. Мама му стара. Надявам се да не воня на пепелник, когато отида в Хейстингс.

– Едва ли това е причината Рейчъл да задържи бебето. – Поставям ръка на вратата и пристъпвам нервно от крак на крак, чакам възможност да ѝ кажа довиждане.

– Майка ти мислеше да направи аборт, когато беше бременна с теб.

Готово.

– Добре, достатъчно – измърморвам. – Отивам в Хейстингс. Ще се върна довечера.

Тя вдига рязко глава от списанието и присвива очи, докато оглежда черната ми плетена пола, черния пуловер с къс

ръкав и дълбоко деколте и осемсантиметровите токчета. Виждам как думите се оформят в ума ѝ още преди да ги изрече.

– Много си издокарана. Да не би да си тръгнала към напудрения си колеж? Не ми казвай, че имаш часове в събота вечер.

– Отивам на коктейл – отвърщам с нежелание.

– Ооо, коктейл, моктейл. Дано не ти се напукат устните, докато целуваш задници.

– Няма, Нана. – Отварям със замах задната врата и се насилвам да добавя. – Обичам те.

– И аз те обичам, мъничката ми.

Тя наистина ме обича, но понякога тази любов е толкова изчанчена, че не знам дали ме наранява, или ми помага.

Не успявам да се добера до малкото градче Хейстингс за петдесет и две минути, *нито* за шейсет и осем минути. Отнема ми цял час и половина, защото пътищата са кошмарни. Минават още пет минути, докато си намеря място за паркиране и когато най-сетне се добирам до къщата на професор Гибсън, съм по-напрегната от опъната струна и се чувствам също толкова крехка.

– Здравейте, господин Гибсън. Извинявам се, че закъснях – казвам на господина с очила, застанал на вратата.

Съпругът на професор Гибсън ми отправя мила усмивка.

– Не се тревожи, Сабрина. Времето е ужасно. Дай да ти взема палтото. – Той протяга ръка и чака търпеливо, докато аз свалям вълненото яке.

Професор Гибсън пристига, докато съпругът ѝ закачва евтино ми палтенце сред скъпите в дрешника. То е точно толкова не на място, колкото съм и аз. Потискам чувството на неудовлетворение и се насилвам да се усмихна ведро.

– Сабрина! – провиква се весело професор Гибсън. Авторитетното ѝ присъствие ме кара да застана мирно. – Много се радвам, че пристигаш невредима. Заваля ли вече сняг?

– Не, все още вали дъжд.

Тя прави гримаса и поема ръката ми.

– Още по-зле. Дано нямаш намерение да се връщаш в града тази вечер. Пътищата ще са заледени.

Тъй като се налага утре сутрин да съм на работа, ще пътувам, независимо какви са пътищата, но не искам Професорката да се тревожи, затова се усмихвам уверено.

– Всичко ще бъде наред. Тя все още ли е тук?

Жената стиска ръката ми под лакътя.

– Тук е и няма търпение да се запознае с теб.

Страхотно. Поемам си дълбоко дъх за пръв път, откакто пристигнах, и се оставям домакинята да ме преведе през стаята до ниска, сивокоса жена, облечена в сако с широки рамене в пастелен цвят и черни панталони. Тоалетът е доста тъп и безличен, но диамантите, които блестят на ушите ѝ, са по-големи от палеца ми. Има и още. Тя ми се струва твърде дружелюбна за професор по право. Винаги съм си представяла тези хора като кисели, сериозни създания. Също като мен.

– Амилия, искам да ти представя Сабрина Джеймс. Тя е студентката, за която ти разказвах. Първа във випуска е, работи на две места и изкара сто седемдесет и седем на изпита по право. – Професор Гибсън се обръща към мен. – Сабрина, запознай се с Амилия Фром, забележителен специалист по конституционно право.

– Много ми е приятно – казвам, подавам ръка и се моля на Господ дланта ми да е суха, да не се е изпотила. Упражнявах се да стискам ръката си цял час преди това.

Амилия поема леко ръката ми, преди да отстъпи назад.

– Майка – италианка, дядо – евреин, затова е странната комбинация от имена. Джеймс е шотландско име. Оттам ли е семейството ти? – Живите очи се плъзват по мен и аз едва се сдържам да не подръпна оттук-оттам евтините си дрешки от „Таргет“.

– Не бих казала, госпожо.

Семейството ми идва от беднотията. Шотландия ми се струва твърде хубаво и възвишено място, за да е наша прародина.

Тя замахва с ръка.

– Не е важно. Занимавам се с генеалогия в свободното си време. Значи кандидатстваш за Харвард? Така ми каза Кели.

Кели ли? Познавам ли Кели?

– Тя има предвид мен, мила – смее се тихо професор Гибсън.

Изчервявам се.

– Извинете ме. Мисля за вас като за Професорката.

– Колко официално, Кели! – обвинява я професор Фром. – Сабрина, къде другаде си кандидатствала?

– В „Бостън Колидж“, университета „Съфолк“ и Йейл, но Харвард е мечтата ми.

Амилия извива вежда, когато посочвам втория и третия си избор.

Професор Гибсън ми се притичва на помощ.

– Тя иска да остане близо до дома. Очевидно мястото ѝ е в по-добра школа от тази на Йейл.

Двете професорки сумтят пренебрежително. Професорката е завършила Харвард, а всички завършили там са настроени против Йейл.

– От всичко, което Кели ми разказа, май за Харвард ще е истинска чест да те приемат.

– За мен ще бъде чест да бъда студентка в Харвард, госпожо.

– Скоро ще се изпращат писмата за прием. – Очите ѝ блестят весело. – Със сигурност ще кажа добра дума за теб.

Амилия се усмихва отново и аз едва не припадам от облекчение и щастие. Не замазвах положението. Харвард наистина е мечтата ми.

– Благодаря ви – успявам да изграча.

Професор Гибсън сочи храната.

– Защо не хапнеш нещо? Амилия, искам да говоря с теб за доклада от Браун. Успя ли да го прегледаш?

Двете се обръщат, задълбочават се в обсъждане за взаимовръзката на афроамериканския феминизъм и расовата теория – въпрос, по който професор Гибсън е експерт.

Отивам до масата с хапки и напитки, където върху бялата покривка има богат избор на сирена, соленки и плодове. Две от най-близките ми приятелки – Хоуп Матюс и Карин Томпсън – вече са там. Едната е мургава, другата – светла, но двете са най-красивите и най-умни ангели на света.

Отправлям се към тях и едва не припадам в прегръдките им.

– Казвай. Как мина? – пита нетърпеливо Хоуп.

– Добре, струва ми се. Тя каза, че ѝ се струвало, че за Харвард щяло да е чест да ме приемат и че първите писма за прием ще бъдат изпратени скоро.

Грабвам чиния и започвам да я отрупвам, иска ми се резените сирене да бяха по-големи. Толкова съм гладна, че мога да изям цяла пита сирене. Цял ден ми прилошаваше от нетърпение и очакване на събитието, а сега, след като срещата приключи, ми идва да омета всичко на масата.

– О, ще те приемат със сигурност – заявява Карин.

Професор Гибсън е съветничка и на трите ни и твърдо вярва, че трябва да се помага на младите жени. Има и други нетуъркинг организации в кампуса, но нейното влияние е насочено изключително към жените и аз съм ѝ безкрайно благодарна.

Коктейлът тази вечер има за цел да срещне студентките ѝ с членове на факултета от най-конкурентните програми в страната. Хоуп се е насочила към място в медицинската школа на Харвард, докато Карин се е устремила към Масачузетския технологичен институт.

Да, къщата на професор Гибсън е истинско море от естроген. Изключвам съпруга ѝ и още двама мъже. Това място

ще ми липсва, след като завърша. За мен то беше дом далече от дома.

– Стискам палци – отговарям на Карин. – Ако не вляза в Харвард, тогава остава Бостън или Съфолк. – Няма проблем, ако стане така, но Харвард ми гарантира работата, която съм си набелязала след завършването – място в една от водещите правни фирми в страната, или както казват всички – във Висшата лига на правото.

– Ще влезеш – уверява ме Хоуп. – Надявам се, щом получиш писмото, с което ти съобщават, че си приета, ще престанеш да се самоунищожаваш, защото държа да ти кажа, че изглеждаш адски напрегната.

Правя сковано кръгче с глава. Да, наистина съм напрегната.

– Знам. Адски съм натоварена напоследък. Снощи си легнах в два, защото момичето, което трябваше да затвори „Бутс енд Чутс“, помоли да си тръгне и ме остави да затворя, а след това станах в четири, за да отида в пощата. Прибрах се към обяд, легнах си и за малко да се успя.

– Още ли си и на двете работи? – Карин замята червената си коса назад. – Нали каза, че ще зарежеш сервитърската работа?

– Още не мога. Професор Гибсън каза, че не искат да работим през първата година, докато учим право. Това е единственият начин да имам достатъчно пари за храна и наем преди септември.

Карин цъка съчувствено с език.

– Ясно. Нашите са взели толкова голям заем, че можеш да си купиш малка страна с него.

– Ще ми се да се преместиш при нас – заявява жално Хоуп.

– Сериозно? Нямах представа – шегувам се аз. – Казваш го поне по два пъти на ден от началото на семестъра.

Тя бърчи малкото си носле.

– Адски ще ти хареса апартаментът, който татко нае за нас. Прозорците са от пода до тавана, намира се точно до метрото. Обществен транспорт. – Тя мърда приканващо с вежди.

– Твърде скъпо е, Хоуп.

– Знаеш, че аз ще покрия разликата – родителите ми, де – поправя се тя. Семейството на това момиче има повече пари от петролен магнат, но никога не би се разбрало, докато говориш с нея. Хоуп е много земен човек.

– Знам – отвръщам, докато лапам мини наденички. – Само че аз ще се чувствам виновна, след това вината ще се превърне в негодувание и накрая няма да бъдем приятелки, а това е гадно.

Тя поклаща глава.

– Ако някога тъпата ти гордост ти позволи да помолиш за помощ, насреща съм.

– *И двете* сме насреща – обажда се Карин.

– Видяхте ли? – размахвам вилицата между двете. – За това не мога да живея с вас, момичета. Означавате твърде много за мен. Освен това сегашното положение ме устройва. Разполагам с десет месеца да спестявам, преди да започнат лекциите през есента. Ще се справя.

– Поне ела да пийнеш по едно с нас след коктейла – моли Карин.

– Трябва да се прибера. – Правя гримаса. – Утре трябва да сортирам пратки.

– В неделя ли? – пита Хоуп.

– Половин ден. Не можех да откажа. Всъщност скоро трябва да тръгна. – Оставям чинията си на масата и се опитвам да видя през големия еркереен прозорец какво става навън. Виждам единствено мрак и струйки дъжд по стъклото. – Колкото по-бързо тръгна, толкова по-добре.

– Не и в това време. – Професор Гибсън застава до мен с чаша вино в ръка. – В прогнозата съобщават за заледрявания – температурата пада и дъждът се превръща в лед.

Щом виждам изражението на съветничката си, разбирам, че ще трябва да я послушам. Така и правя, но с огромно нежелание.

– Добре – отвърщам, – макар и с нежелание. А ти – насочвам вилицата си към Карин – дано да имаш сладолед във фризера, ако реша да остана при теб. В противен случай ще полудея.

И трите прихват. Професор Гибсън ни оставя да общуваме по най-добрия начин, известен на три колежанки. След час разговори и запознанства с Хоуп и Карин си вземаме палтата.

– Къде отиваме? – питам момичетата.

– Д'Андре е в „Малоун“ и му казах, че ще се видим там – обяснява Хоуп. – Две минути е с кола, така че няма проблем.

– Сериозно? В „Малоун“ ли? Това е барът на хокеистите – мрънкам. – Какво търси там Д'Андре?

– Пие и ме чака. Освен това ти трябва секс, а атлетите са ти любимци.

Карин сумти.

– Най-големите любимци.

– Имам си основателна причина да харесвам атлети – настоявам.

– Знам. Чували сме. – Тя извива очи. – Ако искаш статистика, върви при математическите гении. Ако искаш някой да посрещне физическите ти нужди, забий атлет. Телата са инструментите на елитните атлети. Те се грижат за тях, знаят как да стигат до крайности и ала-бала портокала. – Карин прави жест за празни приказки с пръстите на лявата ръка.

Показвам ѝ среден пръст.

– Само че сексът с някой, когото харесваш, е много по-готски – настоява Хоуп, която е с Д'Андре, гаджето ѝ футболист още от първата година.

– Харесвам ги – опитвам се да протестирам – за около час, за да мога да ги използвам.

Всички се кискаме при тези думи, докато Карин не споменава момче, което беше под средното ниво.

– Ти помниш ли десетсекундния Грег?

Потръпвам.

– Първо, изобщо не ти благодаря, че връщаш този неприятен спомен, и второ, не казвам, че няма гнили ябълки. Просто е по-вероятно да попаднеш на готин екземпляр атлет.

– А хокеистите са готини екземпляри, а? – пита Карин.

Свивам рамене.

– Не знам. Не са в списъка ми с потенциални свалки заради изпълненията им в леглото, а защото са свръхпривилегирвани скапаняци и преподавателите ги гаят с перце.

– Сабрина, момиче, престани с тази работа – срязва ме Хоуп.

– Няма. Хокеистите не са на ниво.

– Господи, не виждаш ли какво изпускаш? – Карин се облизва престорено похотливо. – Ами онзи от отбора с брадата? Искам да почувствам какво е. Брадите ме кефят.

– Действай тогава. Моят бойкот срещу хокеистите просто означава повече за теб.

– Ясно ми е, но... – Тя се подсмива. – Трябва ли да ти напомням, че ти се свали с ненаситника Ди Лаурентис?

Гадост. Изобщо не искам да ми се напомня.

– Първо, бях се скапала от пиене – мърморя. – Второ, случи се през първата година. Трето, той е причината да отрежа всички хокеисти.

Въпреки че университет „Брайър“ има футболен отбор, който печели шампионати, той е известен като университет на хокеисти. Към момчетата с кънки се отнасят като към богове. Та имам предвид Дийн Хейуърд-Ди Лаурентис. Той завършва политически науки като мен, така че имахме някои общи часове, включително статистика през втората година. Предметът беше адски труден. Всички полагаха огромни усилия.

Всички, с изключение на Дийн, който чукаше наставничката си.

Я – каква изненада! – тя му написа отлична оценка, която той изобщо не заслужаваше. Знам го със сигурност, защото бяхме заедно за последната курсова работа и видях каква тъпня предаде.

Когато разбрах, че са му лепнали отличен, ми идваше да му откъсна пишката. Беше толкова нечестно. Аз си скъсах задника от учене за този предмет. Мама му стара, че аз се скъсвам от учене по всеки предмет. Всяко постижение е напоено с моята кръв, пот и сълзи. Междувременно на някакъв кретен му поднасят света на поднос. Майната му.

– Тя побеснява отново – прошепва театрално Хоуп на Карин.

– Сега си спомня как Ди Лаурентис получи шестица по онзи предмет – уж шепне Карин. – Наистина трябва да се изуча с някого. Откога не го е правила?

Идва ми да ѝ покажа отново среден пръст, но истината е, че самата аз не помня кога е била последната ми свалка.

– Не беше ли с Майър? Онзи от лакроса? Май през септември. След това беше Бо... – Малко живвам. – Ха! Видяхте ли? Минал е малко повече от месец. Не е кой знае какво.

– Момиче, жена с твоя график не трябва да си позволява цял месец без секс – засича ме Хоуп. – Ти си ходеща топка от стрес, което означава, че ти трябва по едно добро чукане... на ден. Поне – решава тя.

– През ден – спори Карин. – Дай малко време на дамската ѝ градинка да си почине.

Хоуп кима.

– Добре. Само че тази вечер няма почивка за малката перурдка...

Сумтя и се смея.

– Чу ли това? Похапна, поспала си следобед, а сега имаш нужда от малко секси упражнения – заявява Карин.

– Да, ама защо в „Малоун“? – питам уморено. – Нали установихме, че там е пълно с хокеисти.

– Не само. Обзалагам се, че и Бо е там. Искаш ли да питам Д'Андре? – Хоуп вдига телефона, но аз клатя глава.

– За Бо ми е нужно твърде много време. Той обича да приказва, докато правим секс. Аз пък искам да свършим каквото там вършим и да си вървя.

– Ооо, приказки! Страшничко.

– Я млъквай.

– Накарай ме. – Хоуп отмята глава и дългите ѝ плитки перват палтото ми, след това тя излиза от къщата на професор Гибсън.

Карин свива рамене и я следва, а след секунда колебание тръгвам и аз. Палтата ни стават съвършено мокри, докато стигнем до колата на Хоуп, но ние сме си вдигнали качулките, така че косите ни преживяват проливния дъжд.

Тази вечер изобщо не съм в настроение да си бърборя с разни типове, но не мога да отрека, че приятелките ми са прави. От седмици съм изпъната като струна, а през изминалите няколко дни определено ми се искаше... нещо друго. Това нещо друго можеше да ми го осигури само едно твърдо, изваяно тяло и за предпочитане, член над средния размер.

Само че аз подбирам много внимателно с кого се свалям и точно както се страхувах, в „Малоун“ гъмжи от хокеисти, когато пет минути по-късно влизаме с момичетата.

Ако обаче това са картите, с които ми се налага да играя, няма проблем, да видим какво ще стане.

Независимо от всичко, не тая никакви очаквания, когато следвам приятелките си към бара.